

گوناگون

جایزه جلال ستاری به «پرویز ممنون» رسید

● **گروه هنر:** جلال ستاری در پیامی به اختتامیه سمینار نمایش‌های آیینی و سنتی، تلاش برای پیوند میان فرهنگ‌ها را راهگشای توسعه اجتماعی دانست. در این مراسم دو پژوهشگر ایرانی و یک پژوهشگر خارجی که در زمینه نمایش‌های آیینی و سنتی فعالیت می‌کنند، جایزه جلال ستاری را دریافت کردند. شامگاه پنجشنبه، ۹ شهریور، در پایان سمینار پژوهشی این فستیوال، جایزه جلال ستاری به پرویز ممنون، نویسنده، کارگردان و پژوهشگر، حمیدرضا اردلان، محقق آیین‌های نمایشی و ژاک تروُدو، دبیر سابق بنیمای جهانی، اهدا شد.

جلال ستاری به دلیل بیماری توانست در زمان اهدای این جایزه حضور داشته باشد و لاله نقیان، همسر او، هم در پاسخ به درخواست برگزارکنندگان برای حضورش در این مراسم گفت: «جازه بدهید من در کنار ستاری باشم؛ چون او در این لحظات به من بیشتر احتیاج دارد و من باید از او محافظت کنم تا برای فرهنگ و هنر ایران بماند». ستاری در پیام کوتاهی به این مراسم از برگزارکنندگان آن تشکر کرد. در متن پیام او آمده: «جهان، عرصه تنوع فرهنگ‌هاست و تلاش برای پیوند میان فرهنگ‌ها راهگشای توسعه اجتماعی است. کوشش شما را می‌ستایم و برای همه آرزوی موفقیت دارم». پرویز ممنون از دریافت‌کنندگان جایزه ستاری بود و در ایران حضور نداشت و داوود فتحعلی‌بیگی، دبیر جشنواره، تندیس و لوح افتخار را به نیابت از او دریافت کرد. پرویز ممنون، استاد دانشگاه، منتقد، پژوهشگر، کارگردان و بازیگر تئاتر، از سال ۶۰ مقيم وين است. او نوشتن درباره تئاتر و نمایش‌های سنتی ایرانی را پیش از آيندگان از مجله موسيقي شروع کرده بود. آيندگان از سال ۴۶ منتشر شد و او با مدرک دکترای تئاتر از وین به ایران آمده بود و پس از مهدی فروغ، دومين تحصيل‌کرده تاتار در اروپا به شمار می‌آمد. او می‌خواست در تالار رودکی تئاتر کار کند اما آرزویش برآورده نشد چون آنجا به باله و اپِرا اختصاص یافته بود برای همین به دعوت فروغ سرز از دانشکده هنرهای دراماتیک درآورد و بعد از یک‌سال‌انیم به دانشگاه تهران رفت که در آنجا هم با درجه استاد تمامی به تدریس مشغول

شد. شاگردان کلاس او در سال چهارم کسانی مانند رکن‌الدین خسروی، محمدعلی کشاورز، سعید نیک‌پور، اردوان مفید، خسرو حکیم رابط و امثال آنها بودند و در دانشگاه تهران که یک‌سال‌ونیم بعد شروع به تدریس کرد، مشهورترین شاگردش سعید سلطان‌پور بود. در دوره‌های بعد هنرهای دراماتیک هم کسانی مثل لاله نقیان که بعدها به «آيندگان» پیوست و همايون علی‌آبادی که دکتر ممنون او را به «آينه‌نگان» خواند، او درباره رفتن به آيندگان گفته است: ماه اول یا دوم تدریسم بود که بیضایی آمد سراغم و گفت روزنامه‌ای به نام آيندگان در شرف تأسیس است و تبعی از بهترین‌ها که خسته شده‌اند از کارکردن در فضای اطلاعات، کیهان ...و. آنجا جمع شده‌اند و قرار است من هم در آنجا نقد بنویسم و از این هفته کار شروع می‌شود. حالا که تو آمدی بهتر است تو این کار را انجام بدهی.

او سال ۱۳۶۰ از ایران رفت، اما حدود ۱۰ سال طول کشید تا خودش را و راهش را دوباره پیدا کند. این دوباره یادکردن به این مفهوم بود که چون ۱۴ سال در ایران بیشتر کارش تدریس و نقد و پژوهش بود؛ تنها توانسته بود سه بار کارگردانی کند از جمله کارگردانی نمایش «ببر گرازندان» برای تلویزیون که با محمدعلی جعفری، حسین نقشینه، هما روستا، هرمز هدایت و... اجرا شد. به بازیگر هم که بسیار علاقه داشت و در سال‌های تحصیل در وین دنبالش بود، نرسیده بود. بنابراین بسیار اشتیاق داشت کار صحنه انجام دهد. اما مدتی طول کشید تا راهش را پیدا کرد. باید دوباره از صفر شروع می‌کرد. البته در این مدت در وین باز در دانشگاه چندساعتی درس می‌داد، به همت دوستان دانشگاهی که وسیله شده بودند. آنها می‌دانستند که او در ایران استادتمام دانشگاه بود و حالا دست خالی به وین برگشته بود و نمی‌خواست به‌عنوان پناهنده دست کمک‌خواهی به طرف دولت اتریش دراز کند. با این حال پاداش این ساعت‌ها آن‌قدر نبود که کفاف هزینه زندگی را بدهد و در کنارش باید کارهای دیگری هم می‌کرد که زندگی بچرخد. دفتر ترجمه تأسیس کرد، حتی مدتی شروع به کار خریدوفروش دستبافته‌های عشایری کرد که چون اصلا آدم کاسبی نیست، رهايش کرد. خلاصه ۱۰ سال سختی بود تا دوباره روی پا ایستاد و چند دهه است در اروپا قصه‌های کهن ایرانی از جمله هفت‌پیکر نظامی را به‌صورت مدرن نقالی و شاگردانی در این زمینه تربیت کرده است.

سال ۷۹ در تاتار شهر در چند نوبت لیلی و مجنون را به فارسی و آلمانی به همان شیوه مدرن نقالی در تالار چهارسو با نوازندگی سه‌تار استاد جعفری به صحنه برد و بارها برای اجرای نمایش با برگزاری ورک‌شاپ به ایران سفر کرده است. دکتر پرویز ممنون، در سال ۹۳ عنوان افتخاری «پرفسور» را از طرف رئیس‌جمهوری اتریش دریافت کرد.

پنجشنبه گذشته دکتر ابراهیم داروغه‌زاده، در جایگاه «معاون ارزشیابی و نظارت» در گفت‌وگوی خبری با حمیدرضا مدقق به مسائل مختلف در این بخش مهم از سازمان سینمایی پرداخت. در بخشی از اظهارات، این مدیر دولتی به تعیین وضعیت فیلم‌های توقیفی اشاره کرد و درباره عملکرد کمیته بازبینی مجدد فیلم‌هایی که مجوز نمایش نگرفته بودند که دستور تشکیل آن از سوی وزیر قبلی صادر شده بود، توضیحاتی ارائه کرد.

او افزود: «این کمیته قرار بود با هم‌فکری کارگردان، تهیه‌کننده و مشورت همدیگر اصلاحاتی را که به فیلم کمک می‌کند صورت‌جلسه کنند و فیلم اصلاحی را در اختیار شورای پروانه نمایش قرار دهند. ۱۲ فیلم در این کمیته بررسی شدند که پنج فیلم اصلاحاتش انجام شد و در اختیار شورای پروانه نمایش قرار گرفت. در نهایت این پنج فیلم توانستند مجوز بگیرند و همان‌طور که می‌دانید، مجوز نهایی و قانونی را فقط شورای پروانه نمایش می‌تواند برای فیلم‌ها صادر کند».

معاون نظارت و ارزشیابی سازمان امور سینمایی از نام‌بردن اسامی این پنج فیلم امتناع کرد و گفت: «بهتر است اجازه دهیم این فیلم‌ها در شرایط آرامی به نمایش دربیایند، زیرا که معمولا حساسیت به فیلم‌های توقیفی بیشتر از دیگر فیلم‌هاست. بعضی اوقات سخت‌گیری‌های

گروه هنر: «هفتادمین جشنواره بین‌المللی فیلم ونیز» در حالی گشایش یافت که از همان روز نخست صدای برخی‌ها به نشانه اعتراض بلند شد. علت این اعتراض، حضور تنها یک فیلم از یک کارگردان زن در بخش رقابتی امسال است و به این تبعیض جنسیتی تاختند، اما باین حال حضور سینماگران ایرانی پررنگ بود.

این قدیمی‌ترین جشنواره فیلم دنیا در شهر تاریخی و بناشده روی آب تاکنون استعداد‌های زیادی را در جهان سینما کشف کرده است و از آنجا که آلبرتو باربارا، مدیر هنری این جشنواره، یکی از علاقه‌مندان به سینمای ایران است، فیلم‌سازان ایرانی هم در این چرخه کشف استعدادیابی همچنان خوش درخشیده‌اند.

امسال هم چهار سینماگر ایرانی با فیلم‌هایشان در بخش‌های مختلف ونیز و دو فیلم‌ساز ایرانی هم در هیئت داوران بخش‌های گوناگون حضور دارند.

وحید جلیوند که پیش‌تر با فیلم قبلی‌اش، «چهارشنبه ۱۹ اردیبهشت»، در جشنواره ونیز حضور داشت و جایزه فیپرشی (انجمن منتقدان بین‌المللی) را هم نصیب خود کرد، با فیلم «بدون تاریخ، بدون امضا» در بخش رقابتی «افقا» حضور دارد.

در این فیلم داستان پزشکی نقل می‌شود که در پزشکی قانونی با جسد کسی مواجه می‌شود که او را می‌شناسد. در این فیلم بازیگرانی همچون هدیه تهرانی، امیر آقایی و نوید محمدزاده بازی می‌کنند.

شیرین نشاط که پیش از این با اولین فیلم بلندش، «زنان بدون مردان»، جایزه کارگردانی این جشنواره را از آن خود کرد، با دومین فیلمش به نام «در جست‌وجوی ام‌کلثوم»، در بخش «روزهای مؤلفان» حضور دارد. فیلم داستان فیلم‌سازی را دنبال می‌کند که در مصر در حال ساخت فیلمی درباره خواننده اسطوره‌ای مصر است.

علی عسگری که پیش‌تر با فیلم کوتاه «بچه» در بخش افق‌های ونیز حضور داشت، امسال با اولین فیلم بلندش به نام «ناپدیدشدن» در همین بخش حضور دارد. فیلم درواقع نسخه بلند فیلم کوتاهی است که عسگری چند سال پیش‌تر با نام «بیشتر از دو ساعت» ساخته و در بخش مسابقه

گزارش «شرق» از برزخ فیلم‌های توقیفی

اکران «رستاخیز»؛ همه جا جز ایران

فرانک آرتا

بیشتری در بازبینی‌های مجدد فیلم‌ها صورت می‌گیرد و من از کارگردانان و تهیه‌کنندگان این فیلم‌ها به‌خاطر همراهی‌شان با ما تشکر می‌کنم». واقعیت این است که بنا بر گفته منبع آگاه، هیچ مدیر دولتی‌ای به فیلم «ارادتمند نازنین بهاره تینبا»، به‌سر می‌برند. فیلم «خانه دختر»، به کارگردانی شهرام

قدیمی‌ترین جشنواره فیلم جهان آغاز به کار کرد

رقابت در «ونیز»، با یک فیلم‌ساز زن

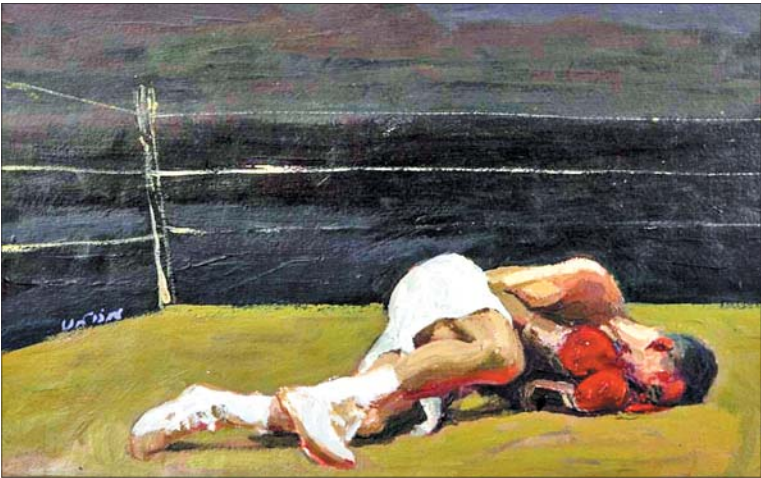
فیلم‌های کوتاه جشنواره کن شرکت کرده بود. «ناپدیدشدن» در جشنواره تورنتو هم پذیرفته شده و پس از ونیز، در این بزرگ‌ترین جشنواره فیلم آمریکای شمالی هم شرکت خواهد کرد.

علیرضا خاتمی، فیلم‌ساز جوان دیگری است که با اولین فیلم بلند خود با نام «آیه‌های نسیان» در بخش «افقا» حضور دارد. فیلم در خارج از ایران ساخته شده و ظاهرا بستر وقوع اتفاقات آن در فیلم مشخص نیست. سه فیلم‌ساز ایرانی در بخش «افقا» با هم رقابت خواهند کرد؛ بخشی که رخشان بنی‌اعتماد، فیلم‌ساز برجسته ایرانی، یکی از داوران آن است؛ فیلم‌سازی که با فیلم «قصه‌ها» در بخش مسابقه ونیز، جایزه بهترین فیلم‌نامه را دریافت کرده بود و جانی آمیلو، کارگردان ایتالیایی، ریاست داوران این بخش را برعهده دارد.

سمیرا مخملباف هم ریاست داوران بخش «روزهای ونیز» را برعهده دارد؛ بخش مستقلی که از سوی انجمن فیلم‌سازان ایتالیایی و انجمن تهیه‌کنندگان مستقل ایتالیا برگزار می‌شود و جایزه‌ی ۲۰ هزاریورویی دارد و داوران آن جوانان و نوجوانانی هستند که سمیرا مخملباف آنها را در دآوری یاری خواهد کرد.

نگاهی به نمایشگاه جدید «علی ذاکری»

«حذف‌شدگان» روایت خشونت‌ی ازلی

به نقش‌مایه‌هایی فردی می‌شوند. عامل اصلی این واریاسیون، «رنگ» است که برخلاف آثار پیشین که همواره به شکلی مستقیم یا غیرمستقیم وامدار طراحی بود، این‌بار فیگورهای او با ضربات پدیری پیر قلم مو و درهم‌آمیزی رنگ‌های جان‌دار موجودیت می‌یابند. بنابراین می‌توان «ذاکری» را در ادامه صف نقاشان رنگ‌اندیش از «دلاکروا» و «گورو» گرفته تا «ماتیس» و «دین کرن» قرار داد. همین عنصر رنگ است که باعث گذر او از عکس‌های حاضر و آماده از بوکسورها می‌شود. عبور «ذاکری» از تصاویر عکاسی‌شده از طریق تعامل با آنها انجام می‌پذیرد و این در نقاشی امکان‌پذیر نیست، مگر به مدد داشتن فرم شخصی و دارا بودن سبک فردی که در تعدادی قلیل از نقاشان وطنی یافت می‌شود. با نگاهی گذرا به دوره‌های کاری «ذاکری» می‌توان ردپای برخی عناصر که بر اثر دگرپدیی در زمانی طولانی به عصری مشابه تبدیل شده‌اند، در آثار فعلی

شاه‌حسینی، با اعمال حذفیات قابل نمایش است و البته شاه‌حسینی سکانس پایانی فیلم را مجددا فیلم‌برداری می‌کند. فیلم «عصبانی نیستم» با اعمال حذفیات و دورشدن فیلم از فضای سیاسی قابلیت نمایش دارد. «اشغال‌های دوست‌داشتنی» هم با حذف صحنه‌های حساسیت‌برانگیز و تبدیل آن به فضای مسالمت‌آمیز می‌تواند اکران شود. در فیلم «رستاخیز» باید صحنه‌های مربوط به حضرت ابوالفضل (ع) نورانی شود و درویش زیر بار نرفته و فیلم همچنان مجوز نمایش در ایران ندارد و تنها مجوز نمایش آن در خارج از کشور صادر شده است. موضوع شکایت تهیه‌کننده از وزارت ارشاد هم به دلیل خسارت به فیلم به دلیل پایین‌کشیدن از پرده سینماها همچنان در دیوان عدالت اداری در دست بررسی است. فیلم «کاناپه» هم قرار نیست سازمان سینمایی درباره آن تصمیم بگیرد و اصولا خارج از توان دولت است. فیلم «وقت داریم حلا»ی کاهانی هم تاکنون به شورای پروانه نمایش ارائه نشده. مشکل فیلم «پارادیس» هم مرتفع شده است. هیچ‌کدام از فیلم‌ها هم هنوز موفق به دریافت پروانه نمایش قطعی نشده‌اند و تنها «زادوبوم» توانست مجوز نمایش را دریافت کند که این روزها به سینماها در حال اکران است.

شاه‌حسینی، با اعمال حذفیات قابل نمایش است و البته شاه‌حسینی سکانس پایانی فیلم را مجددا فیلم‌برداری می‌کند. فیلم «عصبانی نیستم» با اعمال حذفیات و دورشدن فیلم از فضای سیاسی قابلیت نمایش دارد. «اشغال‌های دوست‌داشتنی» هم با حذف صحنه‌های حساسیت‌برانگیز و تبدیل آن به فضای مسالمت‌آمیز می‌تواند اکران شود. در فیلم «رستاخیز» باید صحنه‌های مربوط به حضرت ابوالفضل (ع) نورانی شود و درویش زیر بار نرفته و فیلم همچنان مجوز نمایش در ایران ندارد و تنها مجوز نمایش آن در خارج از کشور صادر شده است. موضوع شکایت تهیه‌کننده از وزارت ارشاد هم به دلیل خسارت به فیلم به دلیل پایین‌کشیدن از پرده سینماها همچنان در دیوان عدالت اداری در دست بررسی است. فیلم «کاناپه» هم قرار نیست سازمان سینمایی درباره آن تصمیم بگیرد و اصولا خارج از توان دولت است. فیلم «وقت داریم حلا»ی کاهانی هم تاکنون به شورای پروانه نمایش ارائه نشده. مشکل فیلم «پارادیس» هم مرتفع شده است. هیچ‌کدام از فیلم‌ها هم هنوز موفق به دریافت پروانه نمایش قطعی نشده‌اند و تنها «زادوبوم» توانست مجوز نمایش را دریافت کند که این روزها به سینماها در حال اکران است.

فیلم «خانه پدری»، به کارگردانی کیانوش عیاری، با با حذف آن سکانس خاص اِقتل دختر به دست پدر] یا با درجه‌بندی سنی قابلیت اکران دارد که البته عیاری زیر بار هیچ نوع حذفی نرفته است. فیلم‌های «خیابان‌های آرام» و «خرس» همچنان در توقیف به‌سر می‌برند. فیلم «خانه دختر»، به کارگردانی شهرام

این جشنواره چهارشنبه گذشته با فیلم «کوچک‌سازی»، ساخته «الکساندر پین»، افتتاح شد؛ فیلم‌سازی که با فیلم «نبراسکا» در جشنواره کن خوش درخشیده بود و توانست نظر مساعد منتقدان را جلب کند. فیلم با بازی «مت دیومون»، «کریستوف والتس»، «هونگ چائو» و «کریستن ویگ» همچنان تم آشنای آثار پین را دنبال می‌کند و داستان آن درباره بحران اقتصادی است. آی وی، هنرمند چینی که شهرت او در جهان هنرهای تجسمی عالم‌گیر است، با اولین فیلم خود به نام «روند انسان» در بخش مسابقه ونیز شرکت دارد؛ در فیلم مستند که علاقه‌مندان هنرهای تجسمی برای دیدن آن لحظه‌شماری می‌کنند... دارن آرنوفسکی، عبداللطیف کشیش و جرج کلونی سینماگران شناخته‌شده دیگری هستند که هرکدام می‌توانند با فیلم تازه‌شان به چهره جشنواره امسال بدل شوند. پل شریدر که با فیلم‌نامه «راننده‌تاکسی» جهانی شد، با فیلم تازه‌ای به نام «اولین اصلاح» نظرات متضادی برانگیخت. اما «گیلمو دل‌تورو» با فیلم تازه‌اش به نام «شکل آب»، جهان دیوانه‌وار خودش را که در فیلم‌هایی نزدیک به شاهکار (از جمله هزارتوی پن) بنا کرده بود، ادامه می‌دهد. تم مهاجرت و پناهنده‌گی نیز از جمله برنامه‌های موردتوجه این دوره جشنواره است. فیلم هنرمند چینی آی‌وی‌وی که با عنوان «جریان انسانی» در این دوره اکران می‌شود، از جمله فیلم‌هایی است که بر این موضوع تکیه دارد. فیلم جدید آندریا سرگرد درباره روایتی بین ایتالیا و لیبی نیز از جمله فیلم‌هایی است که مشتاقان زیادی منتظر اکران آنها هستند.

در این دوره از جشنواره فیلم ونیز حدود ۲۰ فیلم ایتالیایی به نمایش درمی‌آیند که چهار عنوان از آنها در بخش رقابتی جای دارند. آنت بینینگ، امسال ریاست گروه داوری بخش رقابتی را برعهده دارد. گروه داوری این جوایز را اهدا می‌کند؛ شیر طلای بهترین کارگردان، جایزه کوپا وولپی برای بهترین بازیگر مرد و زن، جایزه برای بهترین فیلم‌نامه، جایزه ویژه داوری و جایزه مارچلو ماستروانی برای بهترین بازیگر مرد یا زن نوظهور.

این در حالی است که برای نخستین‌بار مراسم افتتاحیه و اختتامیه را یک میزبان مرد برعهده دارد که آلساندرو بورگی، بازیگر ۳۰ساله ایتالیایی، است. میزبان مرد برعهده دارد که آلساندرو بورگی، بازیگر ۳۰ساله ایتالیایی، است. میزبان مرد برعهده دارد که آلساندرو بورگی، بازیگر ۳۰ساله ایتالیایی، است.

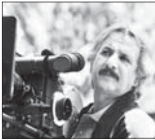
بزرگ می‌شود و همین سیر نشانده در آثارش است که در نهایت، منجر به همخوانی روش نقاشی با صورت‌ها و اندام‌های مخدوش‌شده می‌شود. در این فضاست که فیگورهای انسانی در همدیگر استحاله می‌یابند و تبدیل به موتیف‌هایی رنگی و بافت‌دار می‌شوند. بنابراین فضای حاکم بر این نقاشی‌ها، شکلی آخ‌آزمانی به خود می‌گیرد که در آن دو موجود به عنوان آیندگان نسل آدمی، بر سر و صورت یکدیگر می‌کوبند. این‌گونه می‌شود که این مشت‌زنان در نقاشی‌های «ذاکری»، تبدیل به ایماژ می‌شوند؛ ایماژی که قابلیت بسط مفاهیم خود را در امتداد زمان داراست. باید اذعان کرد امروز یکی در مهم‌ترین و البته مشکل‌ترین کارها در نقاشی، خلق ایماژ است؛ خلق موقعیتی سبلیک که در آن موضوع نقاشی، به چیزی فراتر از خود اشاره می‌کند. در فضای پرتشن مشت‌زنی، دو بوکسور نمادی از گلابیاتورها و در نقاشی‌های «ذاکری» یادآور خشونتِ ازلی‌اند از مواجهه

«هایل و قابیل» در تنهایی و پرت‌افتادگی. اما نکته‌ای که در پس روایت مشت‌زنان وجود دارد، این است که «ذاکری» با نقاشی از صحنه‌های مشت‌زنی که هم‌زمان درام انسانی و تاریخ خشونت را در خود جای داده است، به نوعی «درمان» می‌پردازد؛ درمان برای خود، درمان برای روح پریشگر خود. او مسلما دنبال پاسخ نیست؛ چراکه می‌داند داشتن پاسخ، دردی در درمان نخواهد کرد؛ اما می‌توان در مواجهه با پدیده‌ها، عکس‌العمل نشان داد. در میان هنرمندان، هستند افرادی که چشم در چشم خشونت می‌دوزند، نه برای تقبیح آن که برای بیرون‌ریختن دردهای ناشی از آن.

اگر زمانی «جرج وسلی بلوز» با نقاشی از مشت‌زنان به مستندکاری از صحنه‌های پایین‌شهر می‌پرداخت، امروز «علی ذاکری» با نقاشی از مشت‌زنان، جامعه‌ای را به نقد می‌کشد که در بی‌ثباتی محض، خصلت‌هایی‌که پنهان را در شکلی نوین و مظاهرانه به نمایش می‌گذارد.

زیر آسمان فیروزهای

افتتاح فیلم مجیدی در لندن

● **گروه هنر:** فیلم «آنسوی ابرها»، جدیدترین ساخته مجید مجیدی، اولین نمایش جهانی خود را در بخش رقابتی «شصت‌ویکمین جشنواره فیلم لندن» تجربه خواهد کرد. بنابر گزارش «اسکرین»، در بخش رقابتی جشنواره معتبر لندن، علاوه‌بر «آنسوی ابرها»، ساخته مجید مجیدی، ۱۱ فیلم دیگر نیز برای کسب جایزه اصلی این رویداد سینمایی رقابت می‌کنند. مجید مجیدی پیش از این در گفت‌وگوی مشروحی درباره فیلمش گفته بود: «این فیلم دیالوگ‌های انگلیسی بسیار کمی دارد و بخش عمده آن به زبان هندی است، به همین دلیل بیشتر عوامل ساخت فیلمم را منحصرا از هند انتخاب کردم، چراکه آنها به‌خوبی با فرهنگ اینجا آشنایی دارند و این به من کمک فراوانی می‌کند. تنها یک یا دو نفر از عوامل فیلم ایرانی هستند که با آنها مترجم من است. از آنجایی که تیم سازنده فیلم همگی هندی هستند به ما کمک می‌کند تا طرح داستانی ارگانیک ایجاد کنیم. در طول این سال‌ها چندین سفر به هند داشته‌ام و برای این فیلم نیز به هند رفت‌وآمد داشتم تا پیش از آغاز کار به بررسی همه‌چیز در اطراف بپردازم. در این فیلم تمرکز ویژه‌ای روی بمبئی داشته‌ام و زمانی که فیلم ساخته شود می‌توانید این شهر را از زوایای گوناگون ببینید». این کارگردان همچنین مطرح کرده بود: ««آنسوی ابرها» ادامه فیلم‌هایی است که پیش از این ساخته‌ام. هر زمانی که فیلم می‌سازم درواقع بخشی از یک کل است. به فیلم جدید به‌عنوان ادامه فیلم‌هایم فکر کنید». شصت‌ویکمین جشنواره فیلم لندن از تاریخ چهارم تا ۱۵ اکتبر (۱۲ تا ۲۳ مهر) برگزار می‌شود.

«مالاریا» برگزیده روس‌ها

● **گروه هنر:** در مراسم اختتامیه دهمین جشنواره بین‌المللی اورنبورگ ۲۰۱۷ روسیه که در اورنبورگ برگزار شد، جایزه بهترین فیلم به مسعود ربایی، تهیه‌کننده فیلم «مالاریا» و جازه بهترین بازیگر زن فستیوال به ساجر قناعت اهدا شد. به گزارش ایسنا، مسعود ربایی، تهیه‌کننده فیلم «مالاریا»، در مراسم اهدای این جایزه، ضمن تشکر از رئیس جشنواره و همکارانش و هیئت داوران، از استقبال تماشاگران روس و میهمان‌نوازی مردم شهر اورن‌بورگ گفت: «برنده و قهرمان واقعی، مردمان صلح‌طلب کشورم، ایران و جوانان سرافرازش چون شهید محسن حججی هستند که من در اینجا نسبت به آنان آادی احترام و این جایزه را تقدیمشان می‌کنم». در این مراسم، آذرخش فراهانی، بازیگر و آهنگ‌ساز فیلم، به نیابت از ساغر قناعت، جایزه بهترین بازیگر زن را دریافت کرد.

دولت یازدهم و سینمای ایران

● **گروه هنر:** علیرضا تابش، مدیرعامل «بنیاد سینمایی فارابی»، از فروش حقوق ۶۴ عنوان فیلم سینمایی به کشورهای مختلف در دولت یازدهم از نسوی این بنیاد خبر داد. علیرضا تابش گفت: «طبق قراردادهای منعقدشده، ۱۷ عنوان فیلم سینمایی به خطوط هواییماهی کشورهای امارات، ترکیه، عمان، قطر، هند و... فروخته شده است که این فیلم‌ها عبارت‌ند از: «امکان مینا»، «آذر، شهذخت، پرویز و دیگران»، «پدر»، «تجریش ناتمام»، «تراژدی»، «جزیره رنگین»، «خورا»، «خانه‌ای در خیابان چهل‌ویکم»، «خداحافظی طولانی»، «خواب آب»، «خیلی دور، خیلی نزدیک»، «درند»، «بروده‌شده»، «سینما نیمکت»، «شیفت شب»، «طبقه حساس» و «قشنگ و فرنگ». همچنین مدیرعامل بنیاد سینمایی فارابی گفت: «برنامه‌ریزی‌های لازم برای اکران محدود هشت عنوان فیلم، شامل «استرداد»، «ترآزدی»، «حکایت عاشقی»، «خانه‌ای در خیابان چهل‌ویکم»، «بروده‌شده»، «سیانور»، «سینما نیمکت» و «شیفت شب» در پنج کشور استرالیا، ایتالیا، آلمان، آمریکا و کانادا به عمل آمده که در نتیجه، این برنامه‌ها – در برخی موارد با حضور عوامل – به انجام رسیده است». علیرضا تابش درباره حضور سینمای ایران در هفته‌های فیلم جهانی گفت: قرارداد واگذاری حقوق نمایش فیلم‌های «راه آبی ابریشم»، «گفشیایم کو» و «ملک سلیمان» در هفته‌های فیلم در کشورهای خارجی با سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی منعقد شده که از این رخداد‌های فرهنگی هم استقبال نمایان‌توجهی به عمل آمده است. وی افزود: همچنین بنیاد سینمایی فارابی حقوق تلویزیونی ۲۵ عنوان فیلم در ۱۴ کشور اسلواکی، آلبانی، برزیل، بوسنی، ترکیه، تونس، رومانی، کرواسی، لبنان، مالزی، مکزیک، ویتنام، هند، یوگسلاوی و بنگلادش را نیز به فروش رسانده است. از میان این فیلم‌ها می‌توان به «آتش‌بس»، «بادکنک سفید»، «پاسیکلکاران»، «پدر»، «پرندهباز کوچک»، «پرواز مرغابی‌ها»، «تو آزادی»، «جزیره رنگین»، «چوری»، «رقص در غبار»، «روز کارنامه»، «زمانی برای دوست‌داشتن»، «سوپرستار»، «شهر زیبا»، «عصر روز دهم»، «قبیله من» و... اشاره کرد.